

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

ASLIHAN GENÇAY - TÜRKİYE DAVASI

(Başvuru no:10057/04)

KABULEDİLEMEZLİK KARARININ ÖZET ÇEVİRİSİ

1 ARALIK 2005

OLAYLAR

1974 doğumlu Aslıhan Gençay Türk vatandaşı olup, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM) önünde İstanbul Barosu avukatlarından G. Tuncer tarafından temsil edilmektedir.

Tarafların sunduğu üzere dava koşulları aşağıdaki gibi özetlenebilir.

Başvuran, 10 Aralık 1996 tarihinde, İzmir Devlet Güvenlik Mahkemesi (DGM) tarafından terör örgütüne mensup olma ve bombalı saldırı gerekçesiyle otuz yıl ağır hapis cezasına çarptırılmıştır.

Başvuran, İzmir Cezaevi'nde ve daha sonra Uşak Cezaevi'nde cezasını çekmeye devam ettiği 2000 ve 2001 yıllarında yatakhane yerine üç kişilik yaşam ünitelerini öngören F Tipi Cezaevleri'nin kurulmasını protesto etmek amacıyla uzun süreli açlık grevi başlatmıştır.

Başvuran 12 Şubat 2002 tarihinde Uşak Devlet Hastanesi'ne kaldırılmıştır.

22 Mart 2002 tarihinde, Uşak Cumhuriyet Başsavcısı'nın talebi üzerine, Adli Tıp Kurumu 3. İhtisas Kurulu, başvurunu muayene etmek ve özgürlükten yoksun bırakan bir cezayı çekme elverişliliğini rapor etmek için hastaneye gelmiştir.

İhtisas Kurulu 25 Mart 2002 tarihli raporuyla başvurana Wernicke-Korsakoff Sendromu (WK-S) teşhisi koymuş ve cezasının infazının altı ay ertelenmesini salık vermiştir. Aynı gün Cumhuriyet Başsavcısı, Ceza Muhakemeleri Kanunu'nun (CMUK) 399. maddesi uygulanarak erteleme talebini kabul etmiş ve başvuranın serbest bırakılmasına karar vermiştir.

Bilirkişi Kurulu 25 Eylül 2002 tarihli raporla daha önce verilen ertelemenin altı ay daha uzatılmasını salık vermiştir. Cumhuriyet Başsavcısı bu öneriyi haklı bulmuştur.

Başvuran, 16 Aralık 2002 tarihinde, İstanbul Üniversitesi Hastanesi göz hastalıkları servisinde muayene edilmiştir.

21 Nisan 2003 tarihli raporla, İhtisas Kurulu WK-S teşhisini onamış ve hastalığın devam ettiği gözönüne alınırsa herhangi bir sürenin belirlenmesinin imkansız olacağını belirterek cezanın infazının ertelenmesini salık vermiştir.

Cumhuriyet Başsavcısı Anayasa'nın 104. maddesinin öngördüğü Cumhurbaşkanı affını gözönüne alarak yargılamayı başlatma kararı almış ve erteleme kararını "yargılama sonuçlanana kadar" uzatmıştır.

İhtisas Kurulu 12 Aralık 2003 tarihli raporla, başvuranın sağlık durumunun ne Cumhurbaşkanı affını ne de cezanın infazının ertelenmesine devam edilmesini gerektirdiğini belirtmektedir.

26 Aralık 2003 tarihinde Uşak Cumhuriyet Başsavcısı başvuran aleyhinde mahkumlara mahsus yakalama müzekkeresi çıkarmıştır. Başvuran firar etmiştir.

30 Aralık 2003 başvuranın babası, Adli Tıp Kurumu'nun sözkonusu son raporunun düzeltilmesi amacıyla Küçükçekmece Cumhuriyet Başsavcılığı'na başvurmuştur. Başvuranın babası 9 Ocak 2004 tarihinde kızıyla ilgili yakalama müzekkeresine kaşı itirazda bulunmuştur.

Başvuranın babası 19 Şubat 2004 tarihinde, daha önce elde edilen bulguların doğruluğunun kontrol edilmesi için İstanbul Tabipler Odası'na başvurmuştur.

23 Şubat 2004 tarihinde Adli Tıp Kurumu Cumhuriyet Başsavcılığı'ndan başvuranın bazı muayenelerinin yapılması amacıyla İstanbul Üniversitesi Hastanesi nöroloji servisine nakledilmesini ve elde edilen sonuçları kendisine iletmesini istemiştir. Cumhuriyet Başsavcısı bu talebe olumlu cevap verememiştir. Zira başvuran Başsavcılığa gelmemiş ve yapılan polis araması sonuçsuz kalmıştır.

AİHM, 19 Mart 2004 tarihinde İçtüzüğü'nün 39. maddesini uygulayarak, Hükümet'i başvuranı 8 Nisan 2004 tarihine kadar cezaevine koymamaya davet etmiştir. Bu tedbir daha sonra yeni bir karara kadar uzatılmıştır. Bunun akabinde, Cumhuriyet Başsavcısı AİHM'nin aldığı tedbire uygun olarak dava konusu yakalama müzekkeresini kaldırmıştır.

Başvuran 29 Mart 2004 tarihinde, İstanbul Üniversitesi Hastanesi'ne gelmiştir. Nöroloji servisinde bulunan doktorlar, başvuranda "Korsakoff sendromuna benzer" bazı semptomların varlığını tespit etmişlerdir. 4 Haziran 2004 tarihli raporla, aynı doktorlar hafıza kaybını ortaya koymuşlardır.

AİHM ÖNÜNDEKİ USUL İŞLEMLERİ

Bu davalar 53 başvurudan oluşmaktadır (Bkz. sözüedilen *Tekin Yıldız*). AİHM, 1 Temmuz 2004 tarihinde, içtüzüğüne 7 Temmuz 2003 tarihinde dahil edilen ekle kendisine tanınan görevlerin yerine getirilmesi çerçevesinde, 6 ve 13 Eylül 2004 tarihlerinde Türkiye'de soruşturma yapılmasına karar vermiştir.

Bu nedenle AİHM, ceza infaz kurumlarını ziyaret etmek üzere üç hakimden oluşan bir Kurul (AİHM Kurulu) ve Gençay'ın da aralarında bulunduğu elli üç başvuranın özgürlükten yoksun bırakan bir cezayı çekmeye elverişli olup olmadıklarını tespit edecek bir Bilirkişi Kurulu tayin etmiştir.

AİHM Kurulu, hakim, I. Cabral Barreto, M. Tsatsa-Nikolovska ve K. Traja, zabıt katibi V. Berger, Sayıştay denetçisi C. Turmangil, S.Erel, O. Andreotti ve H. Mutfat ve mahkeme katibi G.Güllü'den oluşmaktadır.

Bilirkişi Kurulu, Pitié- Salpetriere Tıp Fakültesi, Paris Üniversitesi VI (Paris, Fransa) da görevli Nörolog ve Profesör Christian Derouesné, Pitié-Salpetriere Hastanesi'nde (Paris, Fransa) görevli nöropsikolog Francis Bolgert, Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'nde (İstanbul,Türkiye) görevli psikiyatrist ve başkan yardımcısı olarak görev yapan Doğan Yeşilbursa'dan oluşmaktadır.

23 Ağustos 2004 tarihinde, bu soruşturma görevinin iyi neticelenmesi amacıyla, AİHM Hükümet'ten içtüzüğünün 39. maddesi uyarınca, yukarıda belirtilen incelemelerin yapılacağı 6-13 Eylül 2004 tarihleri arasında, firarda olan başvuranları tutuklamamasını istemiştir. Buna paralel olarak, AİHM serbest olan başvuranlara (firari olanlar ya da CMUK'un 399. maddesi uyarınca ceza infazının ertelenmesine karar verilenler) İstanbul Çapa Tıp Fakültesi'ne gelmeleri çağrısında bulunmuştur. Başvuranlar burada muayene edilecektir. Bu çağrı yapılırken, geçerli bir mazeret bildirmeyerek bu çağrıya uymayanların, AİHS'nin 37 § 1. maddesinin c) bendi uyarınca davalarının zabıtlardan düşürüleceğine dikkatleri çekilmiştir. Hükümet ise, sağlık muayenelerinin yapılması için başvuranların hazır bulunmasını sağlamaya davet edilmiştir.

A. Ceza İnfaz Kurumlarına Yapılan Ziyaretler

AİHM heyeti, Türkiye'de bulunan farklı tiplerdeki ceza infaz kurumlarında hüküm süren fiziksel koşullar hakkında fikir edinmek maksadı ile başvuranların avukatlarının ve Hükümet temsilcilerinin eşliğinde, iki F tipi cezaevini (Tekirdağ ve Kocaeli), iki H tipi cezaevini (Bayrampaşa-İstanbul) ziyaret etmiştir. Bu ziyaretler sırasında heyet ayrıca, cezaevi personeli ile savcı ve doktorlarla görüşmüştür.

Heyetin Bayrampaşa Cezaevi ve bu cezaevinin sağlık birimini ziyareti sırasında kendisine Bilirkişi Kurulu da eşlik etmiştir.

B. Bilirkişi Kurulu Tarafından Yürütülen Sağlık Muayeneleri

AİHM, başvuranlarda nörolojik veya psikiyatrik sorunlar bulunup bulunmadığını, şayet bulunuyorsa bunların ne ölçüde cezaevi yaşamına uyum sağlayabileceklerini belirlemek amacıyla Bilirkişi Kurulu'nu görevlendirmiştir. Söz konusu kurul ayrıca, gerektiğinde, Türk adli tıp organları tarafından oluşturulduğu haliyle başvuranın sağlık dosyasını incelemekle görevlendirilmiştir.

Bu bağlamda Bilirkişi Kurulu öncelikle, bu gruptaki tüm vakalarda, ilgililerin nöropsikiyatrik rahatsızlıklarını açıklık grevleri ile açıkladıklarını ve Adli Tıp Kurumu'nun tanısına uygun olarak bunların Wernicke Korsakoff Sendromu'nda görülenlerle aynı olduğunu belirttiklerini ortaya koymaktadır.

Buradan hareketle Bilirkişi Kurulu, mahkumlarda olası aşırı yükleme öğelerini ve nörolojik ve nöropsikolojik bakımdan ileri sürülen Wernicke Korsakoff Sendromu'nun gerçek özelliklerini ortaya çıkarmak amacı ile standart sağlık muayenelerine başvurmaya karar vermiştir.

Muayeneler, Hükümet tarafından sözkonusu amaçla İstanbul Çapa Üniversitesi Hastanesi'nde 8- 11 Eylül 2004 tarihleri arasında ve tıbbi gizlilik esasına riayet edilerek gerçekleştirilmiştir.

Başvuran 11 Eylül 2004 tarihinde muayene edilmiştir.

8 Haziran 2005 tarihinde, AİHM Bilirkişi Kurulu'nun sözkonusu davaların tümü hakkındaki sağlık raporu Taraplara tebliğ edilmiştir.

ŞİKAYETLER

Başvuran cezasının infazının ertelenmesi kararının hiçbir bilimsel değeri bulunmayan sağlık raporuna dayanılarak kaldırılmasını dile getirerek, taşıdığı Wernicke-Korsakoff Sendromu hastalığını ileri sürmekte ve insanlık dışı ve aşağılayıcı muamele teşkil eden yeniden cezaevine konulmasının AİHS'nin 3. maddesinin ihlalini getirdiğini savunmaktadır.

HUKUK AÇISINDAN

A. Tarafların Savları

1. Hükümet

Hükümet öncelikle, cezaevi koşullarının uygun olduğunu ileri sürmekte ve daha sonra bütün tutuklulara gerekli tıbbi bakımın yapıldığını belirtmektedir. İhtiyaç görüldüğü takdirde, tutuklular hastaneye kaldırılmakta, aksi takdirde CMUK'un 399. maddesi uygulanarak, başvuranın durumunda olduğu gibi geçici olarak serbest bırakılmaktadırlar.

Hükümet, AİHM Bilirkişi Kurulu sonuçları konusunda, Bilirkişi Kurulu'nun başvuranın özgürlükten yoksun bırakan bir cezayı çekmeye elverişli olduğu sonucuna vardığı gözönünde bulundurulursa, başvuranın mağdur sıfatının bulunmadığı kanaatindedir. Hükümet, salık verilen psikolojik tedavi konusunda, bütün ceza infaz kurumlarının psikologlarının bulunduğu dikkati çekerek, başvurunun kabul edilemez bulunmasını istemiştir.

2. Başvuran

Başvuran şikayetlerini yinelemiştir. Başvuranlara göre WK-S'nin iyileşmesi mümkün olmayan bir hastalıktır ve AİHM Bilirkişi Kurulu raporu bilimsel araştırmalarla bağdaşmamaktadır.

B. AİHM'nin Takdiri

Aşağıda belirtilen nedenlerden dolayı AİHM, Hükümet'in başvuranın mağdur sıfatının bulunmamasına yönelik argümanı üzerinde durmayacaktır (Bkz. *Amour-Fransa*, 25 Haziran

1996 tarihli karar, 1996-III, s. 846, § 36, *Dalban-Romanya*, no: 28114/95, § 44, AİHM 1999-VI ve *mutatis mutandis S.T.-Türkiye* (karar), no: 32431/96, 6 Mayıs 2003).

1. Genel İlkeler

AİHS'nin özgürlükten yoksun bırakılan ya da *a fortiori* hasta kimselerin durumuna ilişkin özel bir hüküm içermediği doğrudur. Ancak, Devlet'in, gerekli tıbbi tedavinin sağlanmasıyla, tutukluların fiziksel bütünlüğünü koruma yükümlülüğünden bağımsız olarak, doğal yollardan ortaya çıkan gerek bedensel gerekse ruhsal bir hastalıktan kaynaklanan ıstırap, yetkili mercilerin sorumlu tutulabileceği tutukluluk koşulları nedeniyle daha da şiddetlenir veya şiddetlenme riski taşırsa, tek başına AİHS'nin 3. maddesi kapsamına girebileceğini hatırlatmak gerekir (*Mouisel-Fransa*, no: 67263/01, §§ 37, 38 ve 40, ve *Pretty-Birleşik Krallık*, no : 2346/02, § 52, AİHM 2002-III).

Her tutuklu, alınan tedbirlerin infaz edilme usul ve yöntemlerinin kendisini, tutukluluğun doğasında varolan kaçınılmaz ıstırap düzeyini aşacak şiddette bir sıkıntı veya zorluğa maruz bırakmamasını temin edecek şekilde, insan onuruyla bağdaşır tutukluluk koşullarına tabi olma hakkına sahip olduğundan, hapsedmenin uygulamaya ilişkin gereklilikleri gözönünde bulundurulduğunda, tutuklunun sağlığının yanı sıra esenliği de yeterli bir şekilde sağlanmalıdır (*Kudla-Polonya* [GC], no: 30210/96, § 94, AİHM 2000-XI).

AİHS'de, sağlık gerekçesiyle bir tutuklunun serbest bırakılmasına ilişkin herhangi bir “genel yükümlülük” belirtilmemişse de, bir tutuklunun klinik tablosu, Avrupa Konseyi'ne Üye Devletler nezdinde AİHS'nin 3. maddesi bakımından bugün, tutukluluğa elverişlilik sorusunun ortaya çıktığı durumlardan birini teşkil etmektedir (Bkz., *Mouisel, ibidem*, ve *Price-Birleşik Krallık*, no: 33394/96, §30, CEDH 2001-VII). Bu unsur özgürlükten yoksun bırakan cezanın infaz edilme koşulları arasında gözönünde bulundurulması gereken unsurlardan birini oluşturmaktadır.

Özetle görülen bir davada, sağlık durumu cezaevi yaşamına uygun olmayan ya da hayati tehlikesi bulunduğu tanısı konulan bir hastalığa yakalanan kimsenin tutuklu bulundurulması, AİHS'nin 3. maddesi açısından sorunlara neden olabilir.

2. Özel bağlam

AİHM, davayı incelemeye başlamadan önce, ciddi hastalıkları bulunan hükümlülerin cezalarının infazı konusunda, Türkiye'de yürürlükte olan yasaları incelemiştir. AİHM, Türk yasalarının ulusal mercilere, tutukluların ciddi hastalıklara yakalandığı durumda müdahale etme olanağı sunduğunu not etmektedir. Sağlık durumu serbest bırakılma veya cezanın ertelenmesi kararlarının verilmesini gerektirebilecek unsurlardan biridir. Bu tedbirler, sağlık gerekçesiyle Cumhurbaşkanı'ndan af talebinde bulunma yolunun yerini tutmaktadır. AİHM bu işlemlerin, ilk bakışta, tutukluların fiziksel bütünlüğü ve esenliklerinin korunması için Devletlerin özgürlüğü kısıtlayıcı cezaların meşru gereklilikleriyle bağdaştırmaları gereken uygun güvenceler oluşturduğuna kanaat getirmektedir.

Yukarıda belirtilen soruşturma görevi konusu teşkil eden elli üç davanın özel bağlamında, geçmişte Türkiye'nin, 1996 ve 2000 yıllarında koğuş yerine bir ila üç kişilik yaşam birimleri öngören F tipi cezaevlerinin kurulmasını protesto etmek amacıyla başlatılan açlık grevleri karşısında, beslenme bozukluğuna bağlı zihinsel ve fiziksel rahatsızlıkları olan ve aralarından bir kısmının WK-S olduğu düşünülen kişilerin tutuklu bulundurulmaları

sorunuyla karşı karşıya kaldığını hatırlatmak uygun olacaktır. Hiç kuşkusuz yetkili mercilerin, bu durumun toplumun korunması açısından haklı gösterilemeyeceğine kanaat getirmesi üzerine, hasta olan tutuklulardan birçoğu sağlık gerekçesiyle geçici olarak serbest bırakılmıştır.

3. İlkelerin mevcut davaya uygulanması

Mevcut davada yukarıda belirtilen harekete katıldığı anlaşılan başvuran, Türk hukukunun tanıdığı olduğu olanaklara ulaşabilmiş ve 26 Aralık 2003 tarihinde hakkında yakalama müzekkeresi çıkarılana kadar bu olanaklardan faydalanmıştır.

AİHM, sözkonusu yakalama müzekkeresinin kaynağını oluşturan Adli Tıp Kurumu'nun 12 Aralık 2003 tarihli dava konusu raporu konusunda, delillerin oluşturulması konusunda, ne AİHS'nin ne ulusal mahkemelere uygulanan genel ilkelerin katı kurallar gerektirmediğini hatırlatmaktadır. Böylece düşüncesini oluşturmak amacıyla AİHM, uygun olduğuna karar verdiği sürece her türlü veriye dayanabilir. Bunun yanı sıra AİHM, dosyadaki her unsurun kabul edilebilirliği ve uygunluğu dışında ispat gücünü özgürce değerlendirmektedir (*İrlanda-Birleşik Krallık*, 18 Ocak 1978 tarihli karar, A serisi no: 25, S. 79, 80, § 209 ve 210).

AİHM, Savunmacı Devlet'in AİHS'den doğan yükümlülüklerini yerine getirmediğini düşündürecek ciddi ve kesin gerekçelerin bulunup bulunmadığını tespit etmek amacıyla, sanıkların kendisine sunduğu ve gerektiğinde re'sen elde ettiği unsurlar ışığında, huzurunda ortaya konulan sorunları incelemelidir (*Yaşa-Türkiye*, 2 Eylül 1998 tarihli karar, 1998-VI, s. 2437, § 94).

AİHM'yi yukarıda sözüedilen soruşturma görevini düzenlemeye iten neden, inceleme için gerekli unsurları re'sen elde etme ihtiyacıdır. Sonuç olarak sözkonusu elli üç dava çerçevesinde, aralarında Gençay'ın da bulunduğu bazı başvuranlar, dava konusu raporların bilimsel inandırıcılığını ciddi şekilde tartışma konusu yapan Tabibler Odası'nın verdiği görüşleri sunmuşlardır (Bkz. özellikle *Balyemez-Türkiye* (başvuru no: 32495/03), 1 Nisan 2004 tarihli kabul edilebilirlik kararı ve *Eren-Türkiye* (başvuru no: 8062/04), 2 Eylül 2004 tarihli kabul edilebilirlik kararı).

Kendisine, ne başvuranların mektuplarının ne Hükümet görüşlerinin yeterince ulaşmadığı AİHM, takdir unsurlarının azlığı karşısında, sözkonusu davaların esası hakkında karar vermeden önce, gerçek koşulları oluşturma durumunda değildi. Dolayısıyla AİHM, içtüzüğüne 7 Temmuz 2003 tarihinde dahil edilen ekle kendisine tanınan görevlerin yerine getirilmesi çerçevesinde ve yukarıda sözüedilen içtihadına uygun olarak soruşturma yapmaya ve takdir edeceği unsurları re'sen elde etmeye karar vermiştir.

Gençay konusunda AİHM Bilirkişi Kurulu, 11 Eylül 2004 tarihinde muayene ettikten sonra, başvuranın cezaevi koşullarında yaşamasını elverişsiz kılan nörolojik ve nöropsikolojik bozukluklarının bulunmadığına oybirliğiyle karar vermiştir. Ancak Kurul başvuranın psikolojik tedavisinin devam etmesini salık vermiştir.

AİHM bu koşullarda, Adli Tıp Kurumu İhtisas Kurulu'nun dava konusu raporunu tartışmaya açabilecek nitelikte hiçbir unsur görmemektedir. Sonuç itibarıyla AİHM, dosya unsurlarına dayanarak uygun olayların genel değerlendirmesini yaptıktan sonra ve uzman görüşleri üzerine ne başvuranın yeniden cezaevine konulmasının ne tutukluluğunun olası

koşullarının kendi başına AİHS'nin 3. maddesi anlamında insanlık dışı ya da aşağılayıcı bir muamele teşkil ettiğinin ortaya konulmadığı kanaatindedir (*Sakkopoulos-Yunanistan*, no: 61828/00, § 45, 15 Ocak 2004).

AİHM, WK-S teşhisi koyan Adli Tıp Kurumu'nun ilk tıbbi raporları ve başvuranın serbest bırakılma nedeni konusunda, elinde bulunan unsurların tümünü gözönüne alarak, Adli Tıp Kurumu'nun –büyük olasılıkla insancıl nedenlerden ya da AİHM'nin dışında kalan nedenlerden dolayı- çok güvenilir olmayan ya da hafif semptomlar üzerine başvuranın serbest bırakılmasını salık vermeyi tercih ettiği kanaatindedir. Bu tutum, başvuranın yanlış umutlara kapılmasına neden olduğu gerekçesiyle eleştirilebilir (Bkz. sözüedilen *Tekin Yıldız* kararındaki AİHM Bilirkişi Kurulu raporunun genel tespitleri). Hal böyleyken başvuran için olumlu olan benzeri tedbirlerin uygulanması konusunda tıbbi ve adli makamların değerlendirmesini tartışma konusu yapacak hiçbir unsur görmediğinden (*Klaas-Almanya*, 22 Eylül 1993 tarihli karar, A serisi no: 269, s. 17, § 29-30) AİHM, başvuranın yeniden cezaevine konulması ya da tutukluluğunun devam etmesiyle ilgili olmayan, ikilem karşısında aldığı pozisyona ilişkin sözkonusu durum üzerinde durmayacaktır.

AİHM, başvuranın psikolojik tedavisinin devamı konusunda uzmanların yaptığı tavsiyelerle ilgili olarak, Hükümet'in uygulamada verdiği teminatı (Bkz. *Balyemez-Türkiye*, no: 32495/03, § 81 ve 82, 22 Aralık 2005) ve ceza infaz kurumlarını ziyaret eden heyetin tespitlerini dikkate almakta ve başvuranın yeniden cezaevine konulduğu takdirde AİHS'nin 3. maddesi konusunda içtihadı tarafından belirlenen asgari seviyeyi aşan bir ceza ya da muameleye maruz kalma gerçek riskiyle karşı karşıya kalacağına inandıracak ciddi ve güvenilir gerekçelerin bulunmadığı sonucuna varmaktadır (Bkz. *mutatis mutandis*, *Müslim-Türkiye*, no: 53566/99, § 75, 76, 26 Nisan 2005).

Hal böyleyken AİHM, bu durumdakine benzer durumlarda, ceza alanındaki adaletin iyi işlemesi için, sözkonusu durumu telafi edecek insancıl nitelikli tedbirlerin alınmasını gerektirdiği durumlarla karşı karşıya kalılabileceğini gözardı edemez. Sonuç itibariyle AİHM, başvuranın tutukluğunun psikolojik etkilerini azaltmak ya da koşulların gerektirdiği durumda tutukluluğuna son vermek amacıyla, Türk makamlarının başvuran hakkında alabileceği her türlü tedbire karşı duyarlı olacaktır (Bkz. *mutatis mutandis Chartier-İtalya*, no: 9044/80, 8 Aralık 1982 tarihli Komisyon raporu, DR 33, s. 47-49). Zira, sözkonusu tedbir başvuranın ihtiyaç olduğu takdirde AİHM'ye başvurmasını engellememektedir (Bkz. bu bağlamda, *Keenan-Birleşik Krallık*, no: 27229/95, § 109-116, AİHM 2001-III).

Dolayısıyla, başvuru AİHS'nin 35§ 3 ve 4 maddesi anlamında açıkça dayanaktan yoksun olduğu gerekçesiyle reddedilmelidir.

Bu gerekçelere dayalı olarak AİHM, oybirliğiyle,

Başvurunun *kabul edilemez* olduğuna karar vermiştir.